

čátkem výkonu exekuce či po něm, soud, u kterého exekuce v první stolici byla navržena, nebo exekuční soud. Těchto soudů však tu není, ježto berní exekuce byla povolena berními vymáhajícími úřady a berní exekuce se provádí berním exekučním úřadem (čís. 10.893 sb. n. s.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jde o odklad berní exekuce vedené berním úřadem pro daňové nedoplatky, které se vymáhají podle zákona o přímých daních ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n. Právem doličuje rekursní soud, že rozhodovati o odkladu berní exekuce přísluší jedině exekučnímu úřadu nikoli soudu. Jest sice správné, že se předpisy § 357 cit. zák., na něž rekursní soud poukazuje, týkají vybavovacích nároků třetích osob, tvrdí-li že mají na předmětu berní exekuci postiženém právo, které nedovoluje, by exekuce byla vykonána, a že v souzeném případě jde o žalobu podle § 36 ex. ř. Leč stěžovatel přehlíží, že stejně jako v § 357 cit. zák. odpor jiných osob proti berní exekuci jsou v § 356 upraveny námitky dlužníka proti upomínce a opatřením při výkonu berní exekuce, že dlužník může po případě uplatnit i tyto námitky žalobou u okresního soudu a že, bylo-li žalobě vyhověno, zruší exekuci i v tomto případě úřad exekuční. Ježto zákon (§ 360 čís. 3) připouští odložení exekuce, jsou-li proti exekuci uplatňovány námitky (§ 356) nebo odpor (§ 357), jest zřejmo, že i když jde o žalobu podle § 36 ex. ř. (§ 356 zák. čís. 76/1927), o odkladu exekuce rozhoduje jen exekuční úřad (§ 361) a nikoliv soud.

Čís. 12673.

Návrhu na vydání rozsudku pro zmeškání nelze vyhověti, bylo-li tvrzení žaloby, že zažalovaný dluh jest již splatný, v rozporu s dalším přednesem žaloby o splatnosti dluhu dnem, který ještě nenastal. Lhostejno, že prý při tomto přednesu šlo jen o chybu ve psaní.

(Rozh. ze dne 3. června 1933, Rv II 336/33.)

Rozsudkem pro zmeškání ze dne 11. října 1932 vyhověl procesní soud první stolice žalobě domáhající se zaplacení na základě faktury, jež byla splatna, jak v žalobě bylo uvedeno, dne 31. prosince 1932. Odvolací soud žalobu pro tentokráte zamítl. Důvody: Slověm »faktura byla splatna 31. prosince 1932« v žalobě uvedeným nemůže býti podkládán jiný význam, než že splatnost měla 31. prosince 1932 nastati. Ježto pak podle § 406 c. ř. s. musí býti nárok splatný v době vynesení rozsudku, neprávem soud první stolice vyhověl žalobě rozsudkem ze dne 11. října 1932 a tudíž před splatností nároku vydaným, místo, by žalobu pro předčasnost pro tentokráte zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl žalobcovu dovolání.

D ů v o d y:

Podle § 396 c. ř. s. jest, byl-li prvý rok zameškán žalovaným, za pravdivý pokládáti skutkový přednes strany k roku se dostavivší, pokud není arcit' vyvrácen důkazy po ruce jsoucími, a na tomto základě rozhodnouti podle žalobcova návrhu o žalobní žádosti rozsudkem pro zmeškání. Povinností dostavivšího se žalobce je však, by uvedl v žalobě a přednesl vše, co opodstatňuje nebo podporuje jeho návrh, chce-li, by jeho návrhu na vydání rozsudku pro zmeškání žalovaného bylo podle prosby žalobní vyhověno. Ukáže-li se, že z přednesených skutečností nelze právně vyvozovati žalobní nárok, zamítne podle toho soud žalobu zcela nebo z části. V souzeném případě přednesla žalobkyně ústy svého právního zástupce žalobu shodně s písemným jejím vyhotovením, aniž doplnila nebo opravila přednes žalobní v tom směru, že faktura byla splatna dne 31. prosince 1931 (a nikoli dne 31. prosince 1932, jak jest v žalobě uvedeno); k opravě té byla žalobkyně netoliko oprávněna, nýbrž i povinna, chtěla-li, by bylo uznáno podle žalobní prosby. Neučinila-li tak, nemůže nyní vytýkati, že šlo jen o chybu ve psaní, kterou měl soud opravit podle § 419 c. ř. s. Podle tohoto zákonného místa může totiž soud opravit jen chyby ve psaní nebo v počtech nebo jiné patrné nesprávnosti ve s v é m r o z s u d k u nebo v jeho vyhotovení. Není však věcí soudu, by opravoval případné chyby v žalobě, ve které nutno podle §§ 177 až 179 a 226 c. ř. s. po skutkové stránce vyznačiti přesně vše, čeho je třeba, by uplatněný nárok ze skutkového děje vyplýval jako přesný logický závěr. Zanedbala-li žalobkyně tuto povinnost, jde to na její vrub. Opačný názor dovolatelky odporuje přesnému doslovu § 396 c. ř. s. Jasný a určitý údaj žaloby, že faktura byla splatná dne 31. prosince 1932, nemůže býti vyvrácen dalším tvrzením žaloby, že prodlením žalovanou stranou zaviněným trpí žalobkyně škodu a že jde o dluh, který jest splatný, když opak toho byl z údaje o splatnosti faktury zřejmým. Pokud míní konečně dovolatelka, že zažalovaná pohledávka měla býti uznána za splatnou alespoň dnem podání žaloby, t. j. dne 28. září 1932, prezírá, že tento názor nemá v zákoně opory, naopak jest v rozporu s údajem žalobním, podle něhož byla faktura splatnou 31. prosince 1932.

Čís. 12674.

Přípustnost pořadu práva pro nárok dráhy proti podnikateli provozu autobusy o zvýšení jízdného vzhledem k dohodě, jíž se podnikatel zavázal dráze, že nesníží jízdné pod určitou výši.

(Rozh. ze dne 6. června 1933, R I 406/33.)

V roce 1923 domáhala se žalovaná firma koncese pro periodickou dopravu osob autobusy na trati L.—J. Politický úřad činil udělení koncese závislým na souhlasu místní dráhy, vedoucí rovnoběžně s navrhovanou autobusovou tratí. Dráha se pak dohodla se žalovanou firmou, že jízdné na autobusové trati bude nejméně dvakrát vyšší než jízdné na souběžné železniční trati. Ježto napotom žalovaná firma snížila jízdné